

"לעורר ליבי"

מאמר שבועי לבני ישיבות ואברכים

פרשת חיי שרה תשפ"ו

קשה לי ללמוד

קשה לי לקום כל יום מוקדם בשביל להגיד פסוקי דזמרה לקול צלילי המשגיח, אני מרגיש מיושב, חסר תועלת, חסר תוחלת, הלימוד לא מעניין אותי כלל וכלל, אני שונא ללמוד, שונא להתאמץ, אם אני צעיר, אני רוצה לצאת לעולם הגדול לכיף, אם אני מבוגר, אני מבין שאין כל כך מה, אז אני רוצה פשוט לישון... שינה עמוקה עד חנוכה.

שמה יהיה קצת מצב, קצת ריקודים אל מול פני החנוכיית, ואחר כך יהיה סופגניות! שברכתם מזונות {?}

ככה ביום רגיל היצר הרע מושך אותי בכל הכוח ואני נלחם להשאר פה במסגרת, אבל אין למה ואין על מה, אה, יש, כי עוד מאה שנה יהיה לי גן עדן...

תכלס אני לא חי את מה שאני עושה, פשוט המסגרת מחזיקה אותי, החברה מהדקת אותי, ואני איך שהוא נוסע על הכביש עם וינקרים בשולים, מחכה לגרר שיעשה במקומי את העבודה. במה דברים אמורים בבחור, אם אני אברך אני יושב על ספסל הכולל, מלבן שעתיים את העסקים של חבריי שיצאו לשוק העבודה, השוק הכל כך כיף וקורץ... כי שמה יושבים אנשים שכן גומרים את החודש.... {למרות שבעלי הגמחיים מפקפקים בדבר} בנתיים אני מעביר את הזמן, לומד כמה דקות כדי שהמצפון לא ישרוף יותר מידי, ברגע שהמצפון נרגע, חוזר חזרה לחדר הקפה הנכסף, לחדר מלא הנמלים, לחדר חסר המזגנים, אבל שמה זה המקום, זה הדיבור... שמה אני מחכים על הדרך גם בחינוך ילדים, שומע תובנה מההוא, וטיפ מההוא על איך לא להרוס את הילדים שלנו, ואז אני מסתכל על השעון ורואה שהשעה אחד ורבע, משום מה בבית המדרש אף פעם לא ראיתי שעה יותר מאוחרת מאחד...

נסכם את זה במילה, אנחנו עושים כי צריך!!! כי השווער קנה דירה, כי האישה עובדת בשביל התורה, כי אמא חיה בשביל שתלמד תורה בישיבה, ואפילו, כי השם אומר שצריך ללמוד תורה. אבל הכל הכל כי צריך! אם לא תניח תפילין תקבל גהינום, שים מיד תפילין!

בסדר בסדר אני שם, בשבילך אני ישים אפילו רבינו תם... אם לא תלמד תורה תקבל גחלי רתמים... בסדר בסדר אני מיד רץ ללמוד, בשבילך אפילו בתענית דיבור. רק אל תעשו לי כלום, אסור לפספס תפילות אסור לפספס קריאת שמע...

בסדר בסדר אני אתפלל אעשה כל מה שצריך רק תעזבו אותי לנפשי...

תיאור עצוב למדי, קולע כנ"ל. השאלה מה תכלס?

"אם יש את נפשכם לקבר את מתי מלפני שמעוני ופגעו לי בעפרון בן צחר" התרגום אונקלוס, תרגום יונתן בן עוזיאל, רש"י, הרמב"ן, רד"ק, והריקונטי, פירשו שהמילה נפשכם פירושה רצונכם, נפש זה בעצם משהו פנימי מאוד בתוך האדם, וכל מה שיש לכל הראשונים להגיד על הנפש זה מילה אחת "רצון" {למרות שהרמח"ל מונה ארבע דברים בנפש דרך ה' חלק ג פרק א הדמיון, והזכרון, השכל, והרצון - כולם כחות בנפש, מ"מ החלק היותר פנימי הוא הרצון}

סוחבים ושורדים

יש שתי מנועים שיכולים לגרום לנו לנוע קדימה, למנוע אחד קוראים רצון, למנוע השני קוראים "צריך" לדוגמא: למה אני אוכל? כי אני רוצה לאכול. למה אני משלם מסים? {מי שמשלם} כי אני רוצה לשלם? ממש לא! פשוט אני צריך לשלם. למה אני הולך לטיול? עם הילדים כי צריך, עם חברים כי אני רוצה... למה אני הולך למקלט? {מי שהולך} כי אני מפחד מהטילים. למה אני הולך לחתונה של אח? כי אני רוצה.

אם נעמיק נראה שהשם המדויק לשתי המנועים זה רצון או פחד, ואם נרצה בשמות יותר עמוקים זה יואל או יגור. {אולי שבוע הבא נבאר העניין בעז"ה}

איפה שהוא במעלה הדרך, איבדנו את הרצון, איבדנו את הברען, אין לנו אש בעניים כמו שהיה לנו בשיעור אי ישיבה קטנה, {למי שהיה} הפכנו שורדים סוחבים, עונים למי ששואל מה נשמע? ואומרים ברוך השם בסדר בחינוך ולא מתכוונים ברצינות... פעם שאלו את חבר שלי מה נשמע, בתגובה הוא ענה לשואל, אתה באמת רוצה לדעת???

יש רמב"ם בתחילת שמונה פרקים שאומר משהו שבהתחלה היה נראה לי פשוט עד כדי כך ששאלתי את עצמי פשיטא מאי קמ"ל, הרמב"ם אומר שגם שמש וגם נר נותנים אור, ואין באמת קשר בניהם וכל הקשר הוא השם "אור"

מישהו מוכן להסביר לי מה הוא רוצה פה?? שמש ונר דומים בשם ולא במהות... נו פשוט כל ילד מבין שמש זה לא נר... מה הרמב"ם בא לחדש לי שלשתיים יש את אותו שם, אבל רק השם מאחד בניהם?

אני כל הזמן מרגיש שאני צריך לצאת לטיול

נס שיש חמת גדר כל יום ראשון... {עדיין לא נפתח} כל שבוע הבטריה נגמרת לי, ואני חייב להטעין מחדש... או יש לפעמים כל הזמן הרגשה באמצע הסדר צורך לצאת לסיגריה, צורך לצאת לעדכון קצר ולחזור, זה נורמאלי? קודם כל תנשום עמוק, ואם זה לא נורמאלי, אז מה? זה הנתון שלך כעת, השאלה האם זה נורמאלי, חוטאת למטרה, זה התעסקות באחר, האם יש עוד כאלו שסובלים מהבעיה שלי? האם אני יכול להתנחם בחצי נחמה? לגופו של נושא, בא ננסה לחשוב ביחד על המנועים שדיברנו, יש אדם שבזרחה ממחבל, בעת המנוסה הוא חי בפחד, הוא לא פנוי לדבר איתך על כלום, הוא רק מתנשף כל העת, אדם שחי בפחדים אדם שהמנוע היחיד שלו זה פחד, יתאפיין בין היתר בצורך נואש מידי זמן קצר למנוחה, ככה שטבעי שהוא ירצה הרבה לצאת באמצע הסדר, או לחזור מהישיבה לבית כל שבת או לצאת כל שבוע למירון, וכו', טבעי גם שהוא לא יקבל גישמאק בלימוד, כמו שמי שבזרחה ממחבל, לא יהנה מעצם הספורט שהוא עושה, כי הוא רץ... וגם בקריאת שמע הוא קורא כי אבוי לו אם לא. אבל אם אני יפעל מתוך רצון אני לא יצטרך כלל וכלל מנוחה, עוד לא פגשתי מישהו שרוצה מנוחה מאכילת גלילה.

סיכומו של דבר, השם ברא לנו גירויים, כדי להתגבר עליהם, השם ברא לנו רצון, כדי לעבוד אותו עם הרצון, השם ברא לנו פחד, כדי שלא ניפול באמצע הדרך לצדדים, אבל כל נהפוך את הטפל לעיקר.

מי שחי עם רצון והוא רוצה ללמוד, הוא ילמד עד כלות הכוחות, והוא לא ישתגע {אני מתכוון לתופעה שיש מתמידים שמנסים להרגיע אותם כדי שלא ישתגעו וכו'} כי הוא עושה מה שהוא רוצה...

המילים "מה שאני רוצה" מאוד מפחידות אותנו כי זה מזכיר לנו את האלה שעושים מה שבא להם... אז בא ננסה להקשיב למילים. "מה שבא לי", מאיפה זה "בא"? מבחוץ, מה שאני רוצה, מאיפה זה בא? מבפנים, אז נכון, יכול להיות שכרגע אני לא מרגיש שאני רוצה ללמוד להתפלל וכו' וכו' אני עושה את זה רק כי צריך, אבל לפחות נדע שיש לנו רצון ללמוד רק שעוד לא פגשנו אותו, אל דאגה תמשיך בדרכך, הדרך העולה בית השם מלאה בתקופות קשות עם תחושות של ריקנות, בדיוק בשביל הימים הללו נולד המושג פחד, אם היה רק רצון, ביום שלא היינו רוצים היינו חותכים לכיוון שלילי... בימים אלו תאמר לעצמך יענקי היקר, זה מפחיד לעזוב את הדרך, בד בבד תמיד תשאף לרצון, אם פתאום תראה שמשניות גורמות לך רצון ללמוד, אז נכון אתה בישיבה, לא שייך ללמוד משניות כל היום, אבל חצי שעה משניות ביום, שיבעיר לך את המנוע.

שנוכה כולנו לעבוד מתוך רצון לעשות רצונו בלבב שלם.

לתרומות, הארות והערות, וכן לקבלת העלון במייל
N0527109698@GMAIL.COM

מעוניין להיות נציג העלון באיזור מגורך? צור קשר
 0527109698

מקווה שאני לא מדבר שטויות, לדעתי יש כאן משהו עמוק, יושבים שתי יהודים בבית המדרש לומדים גמרא שניהם מעיינים בהלכה, שניהם גורסים משנה, אבל באמת אין בניהם שום קשר רק השם "לומד" מאחד בניהם חוץ מזה אין קשר.

ההבדל הוא פשוט הוא עסוק בללמוד כי צריך, הוא עסוק בללמוד כי הוא רוצה. אומר לנו הרמב"ם לעומד מן הצד נראה ששתיים לומדים, נכון אבל הם שתי דברים שונים... הדבר היחיד המקשר בניהם הוא השם "לומד"

אולי נגדיר מבצורה למדנית הוא עסוק בללמוד, והוא עסוק ב"לא" לא ללמוד. אם אני לומד מתוך רצון אני זוכר הרבה יותר טוב את הלימוד. אם אני לומד מתוך רצון אני מאושר אני לא שם לב לשעון, אני לא שם לב לצמאון, האמת אני שם לב לצמאון, האמיתי, אני מתחיל להבין את הסיפורים על הגדולים שהיו צמאים לחידושים

חלק גדול מאיתנו אם נלמד מתוך רצון, נגלה על עצמנו משהו אישי מעניין מאוד...

אם נלמד מתוך רצון, נגלה פתאום שאנחנו לא באמת אוהבים קפה...

מה מניע אותי? פחד או רצון.

למה זה כל כך שונה? מה כל הדרמה האם אני לומד כי צריך?!!! וחוף מזה הרי ידוע שלא עושים מה שרוצים, עושים מה שצריך?!!! ויתרה מזה הרי אם אני יעשה מה שאני רוצה... השם ירחם זו הפקרות לשמה... אדם צריך לעשות מה שהשם רוצה ולא מה שהוא רוצה וכו' ואפשר להמשיך עוד ועוד קושיות על הנושא של רצון

אז דבר ראשון יש לי בשורה בשבילך, תרשום לפניך, עבירות זה לא "רצון". אלא דחף.

יש חזון אי"ש וכן ראיתי בספר של ר' ישראל אליהו וינטרוב זצ"ל שאין כזה דבר בחירה ברע. יש או בחירה בטוב, או המשכות לרע.

יש להעדיף רע, להמשיך לגירוי, אבל רצון לרע, אין.

אם אני יפעל מתוך רצון אני ירצה טוב, המנוע ידלק, העייפות תעלם. אם אני יופעל מתוך פחד, אין ביני למעשים ולא כלום. כמובן שלפעול מתוך רצון בלי להפעיל את מנוע הפחד, זה אפילו לא בדיחה, בסוף יש גהינום ומטרה שלו היא להפחיד אותנו, ואדם שלא יפחד, לא יגיע רחוק בכלל, אבל זה לא הבעיה שלנו, אנחנו סובלים מעודף פחד... זה ברור זה צועק, זה ניכר גם בתור לבית מרקחות...

מעניין שלפני שהרצון שלנו נקבר הוא היה פעיל מאוד, ילדים זה עם שחי עם רצון, תשאל ילד מה אתה רוצה? הוא ידע טוב מאוד להגיד לך, תשאל מבוגר מה הוא רוצה? הוא יענה לך, את התשובות הבאות, כלום, לישון, לגמור את השיחה איתך

וואס איז פחד?